כיון דעתים חלים ועתים שומה למאי נפקא מינה

להוציא אשתו בגם אי אמרת חדא דעתא

הוא כקדושין כך גירושין ואי אמרת עתים

חלים ועתים שומה קרושי מצי מקדש גרושי

לא מצי מגרש מאי תיקו: נשתמית וכו':

א"ר יצחק *דבר תורה שומה מתגרשת

מידי דהוה אפקחת בעל כרחה ומה מעם

אמרו אינה מגורשת שלא ינהגו בה מנהג

הפקר היכי דמי אילימא דיודעת לשמור

גימה ויודעת לשמור עצמה מי נהגי בה מנהג

הפקר אלא דאין יודעת לשמור לא גימה ולא

עצמה דבר תורה שומה מתגרשת והא אמר

לגרש עצמה יצתה זו שאין לה יד לגרש עצמה

שמשלחה ואינה חוזרת יצתה זו שמשלחה

וחוזרת "לא צריכא דיודעת לשמור גימה

ואינה יודעת לשמור עצמה דבר תורה שומה

מתגרשת דהא יודעת לשמור גימה ואמור

רבנן לא ליפקא שלא ינהגו בה מנהג הפקר

ישמעאל 'ושלחה מביתו מי ™

ארבעה עשו

הגהות הבי-

אי לאו דעתו ללולה היא ולעולם כל ימיו של חדש פשיעא ליה לדבי אלעזר דחדא דעתא אית ליה לחרב דאיני עתים חלים עתים שוניה: או דלמא פשיעא לים - דלאו דעתא לילותא היא אלא היינו טעמא פי׳ בקונט׳ אפי׳ ע״י אביה ואין נראה לר״ת דהא ר׳ ינאי מפיק לה הכא דמספקא ליה דעתים שהוא חלים לגמרי ודעתו לטלה וחיישינן שמא תורה אור בשעת קידושין חלים היה: להוליה

אם אשתו כגע - חרש מעיקרו לר' אלעזר אם יכול לגרש או לא דבשלמא לרבכן פשיטא לן דמוליא כדאמריכן בתתני (לעיל קיב:) כשםשכונם ברמיזה כך מוליח ברמיזה אלא לר' אלעור דמשוי ליה ספק מחי: שמשלחה מביפו וחוזרם - שכן מנהג השומים שחין בושין: ש"מ איש מיבפיא ליה. וחשה פשיטה ליה דחי חשה מיבעיה ליה ואים פשיטא ליה הכי איבעי להו גיפין פא: לאהדורי איט דומה אשה המתגרשת לחים המגרש: פשה נמי לפ מינרשפי ועלה קמייתו לה רבנן ראיה לדבריהם אף זו כיולא בה ואינו דומה דקמהדרי ליה אאיש משום דאיהו ה"ק לדידכו דאמריתו אשה מיגרשא מ"ש איש (ה) בפי הוא דקאמריתו אשה מיגרשא מ"ש איש ברשות : ומ"ם חשה: מעדותו של כ' יותנן . דבי רבי ינאי "ונתן בידה כו שיש לה יד בניסד אמר דאפי במקום קידושין גמורים פיני לי לא בעינן דעתה דאשה בגירושין בינה וכו׳ מפני בי אמר לפדים ראו גע זה שאני נוסן פירוש שעורה ההר : לה · והיא לא שמעה וחזר ואמר לה הדסומהין בה(ד בילים לה דפיע הבבר לחשתו פקחת כנסי שער חוב זה ולח שלה ינהגון כה בינ. הודיעה שהוא גיעה ה"ז מגורשת: הפקר ור'ינאי דריבסבר לאו לפר ר' ניפני לא ביינים ב יאו על פקוח ביטה ה"ו מגורשת: (כ) דיה אמר יכי לאו אחר ר' יוחנן לא בעינן דעתה. על רשביע ואחר בפיר דחשה בגירושין דקתני חרשת יולחת יסי בגט:פשיעם דלר׳ יוחכן ודחי הכי הוח:

כח א מיי פי מסלי וצתה זו שחין לה יד לגרש עלמה · חר"ת דהיינו דוקח בחין לה אב ובפ' התקבל (ניסין דף סד: ושם) וכן בפ"ב דקידושין (דף מג:)גבי כל קטנה שאין יכולה לשמור את גיטה אינה יכולה להתגרש

מונתן בידה מי שיש לה יד לגרש את פלמה ילתה זו שחין לה יד וכיון שיש אי לאו דעתא צילותא ולעולם חרא דעתא לה אב הרי יש לה יד דאפי' נערה הוא או דלמא פשימא ליה דדעתיה קלישתא ולאו דעתא צילותא הוא והכא היינו מעמא

יהודה אביה ולא היא ור' ישמעאל נמי דדריש מושלחה משמע דלא פליג דאם איתא דבבליה וסטמת דים לה תב מסלחה וחינה לעדים היה אסרי ודיקא היבא דאסר מוזרת הית שתכיה משמרה מלחזור דפירקין דקאמר התם נשתטית לא יוליא דבי ר' ינאי אמרי מפני גרירה (ג)ה"פ שנגררת אחר כל אחד ונוהגין אמר תלתא מילי איכא בינייהו עבר וגירש מ"ד[x]מפני גרירה מותר כיון דליכא אלא איסור דרבנן שלא ינהגו שמדת בצד ביתה אי כה הפקר תם עבר וגירם ה"ז גמ בצר חצרה וכיון דהיא למ"ד לפי שאינה יכולה לשמור את עסה על עסקי גיפה גט ועוד איכא בינייתי יש לה אב ונתן לה ניפה ולא פירש ולא היו עסקים באיתו מטרשת מפני גרירה אסור שאין האב יכול לשומרה מן ההפקר וכן בעתים שהיה שוטה אין מהרת מן ההפקר אבל למ"ד שחינה יכולה לשמור את גיטה באותו שנין יש לה אב יכול לשמור את גיטה וכן פעמים חלומה יש לה עתים יכולה לשמור את גיטה וה"מ למימר דאיכא דמשמע דבעי דעתה בינייהו יודעת לשמור את גיטה ולא דבקרושי בעי דעתי העתה האי דלא את עלמה דלמ"ד מפני גרירה אסור אפר פנא ידעינו פאי כדחמר הכח ולמ"ד שחינה יודעת לשמור את גיסה זו יודפת לשמור לישנא בין בקרושין נסתור חת גיסה זו יודשת נסתור בין בגרושין נפ'ם היכא גיטה אלא ניחא ליה למיתר איכא אידו מעיקרא בינייהו אפי' באין יודעת לשמור את דאע"ג דיהיב גיטה ולא עלמה ואע"ג דהכא משמע לה לשם קרושי כיון דליכת מחן דפליג (ד) שלת יכהגו בה דלא ידעה מאי פא"ל אינה מקורשת לחבי מנהג הפקר ורבי ינאי הוא דדרים נקט לישנאדמנא ידעה: הכא שאין יכולה לשמור גיטה מונתן א) ועי׳ כפוס׳ ניטין בידה ובירושלמי קאמר ר׳ ינאי משום (מ"ח) דים אינו דאפינו אם אחר נעדים מתחלם גרירה ופליג אטעמא דאמר דאינה ראו גע זה וכו' מ'ש פריד יכולה לשמור גיעה אין זה תימה שיגידו לם כעדים אח"ב כ"כ כי ים סוגיות ומימרות הפוכות דאליכסום משוחם ותוחרת פ"ש.ב) ביל ודעתו טודאי מהש"ם שלט וי"מ דגרירה דקאמר בירושלמי היינו משלחה וחוזרת ויכולה [ע" שכה קכת רש"י לשמור גיעה הייט שיש לה יד לשמור

פרק הרש בין היא בין אביה מקבל גיטה ולרבי כנסי ש"ח זה מטרשת ארבי ינאי אלא דדרים מקרא אחרינא רא גם זה שאני ועוד הכיא ר"ת ראייה מירוסלמי תא סשום דבע" דעתה כה מנהג הפקר ר' זירא ור' מנא ל) אלא משום דלם א אדה תרוייתו אמרי שאין יכולה לשמור גיפיה בפולי בפליה . משפנתן לה כשהיא ישנה את גיעה רבי נחמיה בשם ר' יהודה ביתה דפי ואם היה פדבר גישה חסור פי' מדחורייתה חין הגש

גירושיו כלכה כג מס"ע סימן קיע סעי' ו: במו ב מיי' שם פיה כלי תום׳ חד מקמאי

לעדים ראו גם זה שאני ניתן לה וחזר ואמר ניתן לה אבל אם לא בפרק הזורק א"ל כנסי ש'ח זה אינה מנורשת עד שיאטר לה הא ניסך" נמי אינה מנורשת משום שיהא פסים המשתמר אינה פנורשת דהא בעי' ישנה כמי שאינה בצד נופיה לא יחיב לה משום (התא) דאקשינן בפרק קמא דקרושין אם אין מנא ידעה מאי קא"ל קאמר לה דהוה שייך לשנים אתן בסתם לשום בעיק וכח דחקשיכן כו׳

שמשסשם על פגליון וע" גיטה והייט פלוגתא דאמוראי דהכא

חתה לקמים

אמר אביי דיקא נמי דקתני גבי דידה נשתמית לא יוציא וגבי דידיה לא יוציא עולמית מאי שנא הכא דקתני עולמית ומאי שנא התם דלא סתני עולמית אלא שמע מינה הא דאורייתא הא דרבנן: א"ד יותנן בן נורי וכו': איבעיא להו רבי יותנן בן נורי איש פשימא ליה ואשה קמיבעיא ליה או דלמא אשה פשימא ליה ואיש קמיבעיא ליה ת"ש מדקאמרו ליה אינו דומה האיש המגרש לאשה המתגרשת שהאשה יוצאת לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונו ש"מ איש קמיבעיא ליה אדרבה מדקא"ל אף זו כיוצא בה ש"מ אשה קמיבעיא ליה אלא ר' יותנן בן נורי לדבריתם קאמר להו לדידי כי היכי דאיש לא מצי מנרש אשה נמי לא מינרשא אלא לדידכו מאי שנא אשה ומאי שנא איש אמרו ליה אינו דומה האיש המנרש לאשה המתגרשת: העיד רבי יותנן וכו': *אמר [ש' שס' כק נסי דיב רבא מעדותו *של רבי יודען בן גודגדא יאמר לעדים ראו גם זה שאני ניסין 🚾 נותן ואמר לה כנסי שמר חוב זה הרי זו מגורשת מי לא אמר רבי יודען בן גודנרא לא בעינן דעתה הכא נמי לא בעינן דעתה פשיטא מהו דתימא מרא"ל כנסי שמר חוב זה במולי במליה קמ"ל אי איתא דבמליה לעדים הזה קאמר להו ומדלא אמר לעדים לא בטליה ולא מידי והאי דקאמר הכי מחמה. כיסופא הוא דקאמר (+) להו-רב יצחק בר ביסנא אירכסו ליה מפתחי דב מדרשא ברשות הרכים (ג) בשבתא אתא לקמיה דרבי פדת *אמר ליה זיל דבר

הנהות הגר"א [א] תום' ד"ם ינתה עבר וגירם מד כו׳ י כ"ב ולפ"ז קייל דטני ונירש אמור ובספי לגב ונירש אסור ונסני יכולה לשמור גיעה יה לם אב ועתים שכי ינרש וכנמרה דינו דכוכ ורשכיא גרסי בעבר וגירב לסיפך דלמ"ד משסגרירב כדיעבד ביכולה לשמי וסרשב"א מפרש ג' דברים כג" בירושלתי וכקשיב מוס' דס'ת למימר ומי

סור וכ" א"ח ס" שמג] ולפ"ח מאן דמפיק מושלחה אפי" יש לה אב אינה מתגרשת דקאמר יש לה אב למאן דאמר מפני גרירה אסור ומיהו אין נראה פירוש זה דעבר וגירש אמאי מותר למ"ד מפני גרירה כיון דהוי דאורייתא ועוד עתים שוטה ועתים חטמה אמאי האמר דלמ"ד מפני גרירה אסור כיון דקבלה גט כשהיא חלומה הרי באותה שטה משלחה ואינה חוזרת היא והורה כן ר"ת הלכה למטשה ובפ"ב דקידושין האריך בתום' יותר והכא דפריך ואלא דאין יודעת לשמור לא גיסה ולא שלמה דבר תורה שוטה מתגרשת והאמר דבי ר' ינאי כו' הוה מלי לשנויי ביש לה אב אלא שזמו בכלל שיטיא דמשני ביודעת לשמור את גישה ולא את שלמה: אבור אביי דיקא נמי דקתני גבי דידה כו' · וא"ת דהכא ושיפי אבל ברוביים קאמר אביי גופיה שלמית לכדרבי ילחק ובפרק מי שאחזו(ניסין ד' פא: ושם) קאמר אביי מתני' נמי דיקא דחלוקין עליו חבריו על רשב"ג (כ) דאמר בפקח שנתחרש שיכול לדבר מתוך הכתב דאין יכול לגרש מדקתני שולמים ודחי ליה רב פפא דלמא שולמית לכדר' ילחק והכא קאמר ליה אביי גופיה ואר" דשולמית קאי אנתחרש ואנשתטה והתם דייק דחולקין עליו חבריו ממאי דקאמר שולמית אנתחרש ורב פפא סבר דלמא לא אתיא כלל אלא לכדר' יצחק: אבור רבא מעדופו של ר' יוחנן כו' - הוה מלי למימר מדרבנן דאמרי הרשת יוצאה בגע אלא ניחא ליה למינקע ר' יותכן שחכמים מביאין ראיה מדבריו ועוד משום דכל עדות הלכה היא: מדר דמימא כי אמר לה כנסי שט"ח כו' . והקשה ר"י דהא היכא דאמר לה כנסי שטר זה לא שמעי' מדרבי יותכן בן גודגדא אלא מסברא דאם איתא דבטליה כו' ולא שמעי' מדבריו אלא דלא בעיכן דטתה ואכתי תיקשה פשיטא וי"ל דאמילתיה דרבא פריך פשיטא ולמה ליה לרבא למימר כלל ומשני דרבא השמיעט בכנסי שטר חוב: הא יכולה לשור ניכה